

ιστορικὸς οὐχὶ μόνον διὰ τὸ μεγαλεῖον τῶν ιστορικῶν γεγονότων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν βαθεῖαν συνείδησιν τοῦ ιστορικοῦ βίου ἣν ὁ σημεῖραι μερίζονα προσκτάται ἡ ἀνθρωπότης, καὶ διὰ τὴν σπουδαίαν περὶ τοῦτον μελέτην. . . Ἡ μόνη ἐπιστήμη, ἥτις δύναται νὰ ὑψώσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ ποιητικὸν ὕψος τοῦ ἰδεώδους χωρὶς νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν πνευματικὴν ἡμῶν νηφαλιότητα καὶ χωρὶς νὰ παρασύρῃ ἡμᾶς εἰς τὰ νειροπολήματα τῆς ποιήσεως καὶ φαντασίας, εἶνε ἡ Ἱστορία. . .

Ἡ Ἱστορία, μέσῃν κατέχουσα θέσιν, καθὼς λέγει ὁ Γερβίνος, μεταξὺ ποιήσεως καὶ φιλοσοφίας, κτλ. » Ἐκ τῆς ἱστορίας, ὡς ἀνεπτύχθη κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, διδάσκονται ὅτι δὲν πρέπει νὰ νομίζω ἀρκετὴν πρὸς κατανόησιν αὐτῆς τὴν ἐκθεσιν γεγονότων μόνον χρονολογικῶς ἐκτεθειμένων, ἀλλὰ τὴν νόησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦ ἐμπνεόντος τὰ γεγονότα ταῦτα ὅτι ὁ πόλεμος εἶνε ἀληθῶς πατὴρ πάντων, ὡς ἀποφαίνεται ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὅτι ἐκ τῶν διχονοιῶν καὶ τῶν συγκρούσεων πηγάζει ἡ ἀρμονία, καὶ ἐκ τῶν διακρίσεων ἐπέρχεται ἡ ἐνότης, καὶ ὅτι οὐδεμία ἱστορικὴ παράδοσις ἀρκεῖ νὰ καταπνίξῃ τὴν ὁρμὴν τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ οὐδεμία συνθήκη τὴν λογικὴν τῶν πραγμάτων. Διδάσκονται τὰ πράγματα ταῦτα νὰ ἐκτιμῶ μετὰ χρυσῆς τινος μετριότητος, νὰ θαυμάζω τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ νὰ μὴ τυφλώττω καὶ πρὸς τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ. Ἐκ δὲ τῶν ιστορικῶν σελίδων τὰς ὁποίας πρὸ ἐμοῦ ἀναπτύσσει ὁ κ. Καρολίδης διδάσκονται, πλην τούτων, τὸ κυριώτερον ἴσως, νὰ σέβωμαι τὴν ἰδέαν τῆς ἐλληνικῆς πατρίδος, καὶ νὰ θεωρῶ τὴν ἐλληνικὴν ἱστορίαν « ἀρετηρίαν » καὶ κέντρον παντὸς τοῦ ὑψηλοτέρου ιστορικοῦ βίου τῆς Εὐρώπης. »

Ἀδιαφορῶ ἂν ὡς ἐκ τῆς τάξεως ταύτης προδίδει ἐνίοτε, ὡς ἴσως τινὲς ὑπολαμβάνουν, ὁ κ. Καρολίδης τὴν ἀπόλυτον ἀμεροληψίαν τὴν ὁποίαν ἐν παντὶ δέον νὰ τηρῇ ὁ ἐπιστήμων ιστορικὸς πρὸ τῆς ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων. Ἀδιαφορῶ πρὸς τούτοις ἂν ἀμύνεται οὗτος ὑπὲρ τῆς λεγομένης ἡθικῆς τάξεως καὶ τῆς ἰδέας τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν θετικῶν τάσεων τοῦ αἵματος, μὴ συμμεριζόμενος καθόλου τὰς ἰδέας τῶν ἀντικαθιδρυμένων τὴν ἱστορίαν ὡς Δράμα, τοῦ ὁποίου τὴν ὕλην ἀποτελοῦσι τὰ γεγονότα καὶ τοὺς ἡθοποιοὺς οἱ ἀνθρώποι· τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς εἶνε τὸ περιέχον, τὸ milieu.—ὁ Θεὸς κατ' αὐτοὺς οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ τὸ περιέχον τοῦτο, ἀνθρωπομορφωθὲν—, καὶ κριτικὸς ὁ ιστορικὸς, ἄνευ τινὸς ὑψηλοτέρας προνοίας διηκούσης ἐπὶ τοῦ παντός. «Ὅ, τι μὲ ἐνδιαφέρει, ὅ, τι μὲ κἀμνεῖ νὰ συγκινούμαι, νὰ θαυμάζω, νὰ πιστεύω, εἶνε ἡ τέχνη μεθ' ἧς ὁ ἱστορικὸς τὸν ἐκκλινόντα κόσμον, τὸν ὁποῖον παριστᾷ ἐνωπῶν μου, ζωογονεῖ διὰ τῆς ἰδέας αὐτοῦ ψυχῆς, καὶ ἡ εἰλικρίνεια αὐτοῦ, ἐξ ἧς πρῶτος οὗτος πιστεύει εἰς τὴν ἐξ ἀντικειμένου ἀληθεῖαν τῶν πορισμάτων τῆς ἱστορικῆς . . . φαντασίας του. Ἐνὸς ὅπου ὑπάρχουν Συντίπαι, γνωρίζοντας νὰ ζωγραφίσουν ἐπὶ τῶν λευκῶν τοίχων τὰ μαθήματα, εἶνε ὥρατα καὶ ἀγαθὰ καὶ ἀληθῆ τὰ μαθήματα ταῦτα, μόνον ἐξ ἐκείνων πηγάζοντα καὶ δυνάμει ἐκείνων.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁδὸν καὶ γεῦσιν

Ἐν ἔκτενῃ ἄρθρῳ τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν φυτοφάγων» γράφων ὁ Dr P. Andries περὶ τῆς ἐνεργείας ἣν τὰ διάφορα τρόφιμα ἐπιφέρουσιν εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν γευσμένων, ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«Ὅταν ἀνθρώπος τις φάγῃ κρέας κυνὸς, γίνεται ἐχθρὸς ὅλων τῶν κυνῶν, καὶ οἱ μὲν μικροὶ φεύγουσιν αὐτόν, οἱ δὲ μεγάλοι ἐπιτίθενται κατ' αὐτόν. Ὅταν φάγῃ ἵππειον κρέας, σχηματίζεται ἐχθρὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἵππων, ἡ δὲ μεταξὺ αὐτῶν σχέσις εἶναι σκληρὰ καὶ ἀγρία. Οἱ Ἴταλοι εἶναι βασιανιστὰι τῶν ἵππων καὶ θὰ εἶναι ἐφ' ὅσον τρώγουσιν ἵππειον κρέας. Λίαν εὐαίσθητος πρὸς τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ ἵππος καὶ διὰ τοῦτο οἱ Οὐγγροὶ ἱπποκλέπται μεταχειρίζονται τὸν ἐξῆς τρόπον : πτύουσι τὸν ἵππον εἰς τὸ στόμα καὶ τρίβουσι τὰ ἐνδύματα τῶν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἵππου, οὗτος δὲ ἀκολουθεῖ αὐτοὺς τότε πανταχοῦ. Ὁ περίφημος δαμαστής τῶν ἵππων Rarey, ὅστις ἀμέσως ἐδάμαζε καὶ τοὺς ἀγριωτέρους ἵππους, μετεχειρίζετο πρὸς τοῦτο ἀπλῶς τὸν ἰδρωτὰ αὐτοῦ. Ὅτι καὶ τὸ γάλα παρουσιάζει τὰ αὐτὰ φαινόμενα βλέπομεν εἰς τὰς σχέσεις τῶν Νομάδων λαῶν πρὸς τοὺς ἵππους τῶν, τῶν ὁποίων τὸ γάλα πίνουσιν : ὁ ἵππος ἀκολουθεῖ πᾶσαν λέξιν καὶ πᾶν νεῦμα αὐτῶν ὡς κύων. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ ἐξῆς περιπτώσεις : ὅταν κύων τις θηλάσῃ μικρὸν λαγῶν, ἢ ὅταν γάτα θηλάσῃ ποντικὸν ἢ κύνα, μεταβάλλεται διὰ τοῦ γάλακτος ἡ φυσικὴ ἐχθρὰ εἰς φιλίαν. Ἐντελῶς ἀντίθετος εἶνε ἡ σχέσις μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἵππου, εἰς τοὺς λαοὺς τοὺς τρώγοντας ἵππειον κρέας, καὶ τοῦ κυνὸς εἰς τοὺς τρώγοντας κύνας, ὡς ἐμνημονεύσαμεν καὶ ἀνωτέρω. Ὅταν εἰς τὰ ὄρη φονευθῇ ζῶον τι καθαρίζουσιν οἱ ἀνθρώποι καλῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀπὸ πάσης κηλίδος αἵματος, διότι ἡ ὁρμὴ τοῦ αἵματος προκαλεῖ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο πολλοὺς ἀγῶνας μεταξὺ τῶν ζῶων τῶν θηρευτικῶν. Παρὰ τὰ σφαγεῖα τῶν ἵππων, καὶ ὅπου κατεργάζονται τὰ δέρματα αὐτῶν, γίνονται ἄγριοι οἱ πλεῖστοι ἵπποι, ὡς καὶ ἕκαστον ζῶον ἐμπροσθεν τοῦ σφαγείου. Ὁ συγγραφεὺς φθάνει τέλος εἰς τὸν ἐξῆς ἰσχυρισμόν : «Τὸ γάλα καὶ ὁ ἰδρὼς ἐπιφέρουσι συμπάθειαν καὶ φιλίαν, τὸ δὲ κρέας καὶ τὸ αἷμα ἀντιπάθειαν, μῖσος καὶ ἐχθραν».

Προάδινά γαρυφαλλὰ

Τὸ νεώτερον φαινόμενον ὅπερ ἀπασχολεῖ τὸ ἐν Παρισίοις ἐμπόριον τῶν ἀνθέων εἶναι ἡ ἐμφάνισις πρασίνων γαρυφαλλῶν. Ὅτε ταῦτα ἐνεφανίσθησαν πρὸ τινος εἰς τὰ ἐν Παρισίοις ἀνθοπωλεῖα, ἐξήγγειραν τὴν ἐκπληξὴν τοῦ τε κοινοῦ καὶ τῶν ἐμπόρων καὶ τὸ μὲν κοινὸν ἠγόραζεν αὐτὰ μετὰ τοσαύτης προθυμίας ὥστε ἡ τιμὴ τῶν ὑψώθη ταχέως μέχρι 2 φράγκων δι' ἕκαστον, οἱ εἰδημόνες ὅμως ἐδείκνυν μεγάλην δυσπιστίαν. Οἱ ἔμποροι τῶν ἀνθέων προσεκάλεσαν ἀμέσως τὴν ἀστυνομίαν, διότι ὡς ἔλεγον, πρόκειται περὶ ἀπάτης, καθ' ὅτι πράσινα γαρυφαλλὰ δὲν ὑπάρχουσι. Ἡ ἀστυνομία κατέσχε τινὰ τῶν περιέργων τούτων ἀνθέων καὶ τὰ πα-

ρέδιονεν εἰς τινὰ χημικὸν πρὸς ἐξέτασιν, οὗτος δὲ εὗρεν ἄνευ πολλοῦ κόπου, ὅτι τὰ γαυρόφαλλα εἶναι τεχνητῶς χρωματισμένα. Λαμβάνουσι κοινὰ λευκὰ γαυρόφαλλα καὶ τὰ θέτουσι μετὰ μακρῶν μίσχων ἐν τῇ ὑδαροῦ διαλύσει ἀνυλίνης. Ἡ διάλυσις αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν εἶνε σχεδὸν ἄχρους. Διὰ τῶν τριχοειδῶν σωλήνων εἰσδύει ποσὸν τι τῆς διαλύσεως εἰς τοὺς μίσχους καὶ φθάνει μετὰ τινὰ καιρὸν εἰς τὴν κάλυκα, ὅπου δι' αὐτῆς τῆς χημικῆς τῶν κυττάρων τοῦ φυτοῦ λειτουργίας ὀξειδούμενον προσλαμβάνει λαμπρὸν σμαραγδοπράσινον χρῶμα, ὅπερ μεταδίδει καὶ εἰς τὰ πέταλα τοῦ ἄνθους. Ἀρκεῖ νὰ θέσῃ τις τὸ ἄνθος 24 ἕως 36 ὥρας ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ ἵνα ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο: τὰ γαυρόφαλλα λαμβάνουσιν ὁμῶς τὸ πρᾶσινον χρῶμα μόνον τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, διότι ὅσα προσυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ φωτός μένουσι λευκὰ. Φαίνεται ὅτι μέχρι τοῦδε τῇ βοήθειᾳ διαφόρων διαλύσεων, ἐνώσεων ἀνυλίνης κατώρθωσαν νὰ παράγωσιν ὠραῖον πρᾶσινον, ἀνοικτὸν ροδόχρουν καὶ σκοτεινὸν ἰώδες, ὥστε παρασκευάζουσιν ἰώδη ἄνθη τῆς λεμονέας, πρασίνους ὑακίνθους καὶ ναρκίσσους καὶ ροδόχρους λευκάνθεμα. Οἱ κηπουροὶ δοκιμάζουσι τὸν τρόπον τοῦτον καὶ εἰς ζῶντα φυτὰ, περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ὁμῶς τῶν πειραμάτων τούτων δὲν ἐγνωσθῇ εἰσέτι οὐδέν.

P*

Τὸ κάτωθι ποιημάτιον, ὅπως εἶνε, ἐστάλη ὑπὸ λογίου ἀνδρός. ἀρχαίου μέλους τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς Σχολῆς, πρὸς σέβαστόν φίλον τῆς Ἑστίας, ὅστις εὐμενῶς παρεχώρησε πρὸς δημοσίευσιν τὸ γεγρόγραφον. Δὲν ἐκρίναμεν δὲ ἄσκοπον τὴν ἐν ταῖς στίλαις τῆς Ἑστίας φιλοξενίαν, ἐλπίζοντες ὅτι τὴν ὅχι ἄνευ ἁρίτου ἀτεχνίαν τῆς στιχουργίας καὶ τῆς φράσεως τὸ ἀνώμαλον θὰ συγχωρήσωσιν, ὅπως ἡμεῖς καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, εἰς ξένον ἀποπειραθέντα νὰ ἐκφράσῃ διὰ νεοελληνικῆς γλώσσης τὸσον ἄβρως καὶ ποιητικῶς τὴν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα λατρείαν του.

Σ. τ. Δ.

ΛΕΙΨΑΝΑ

Ἀποκάτω ἀπὸ τὰ δένδρα
Μέσ' 'ς τοῦ δάσους τὰ λουλούδια
Κάθισα καὶ τοῦ ἀνέμου
Ἄκουσα ὅλα τὰ τραγούδια.

Καὶ ὁ Νότος μοῦ ἐφύσα
Εἰς τῶν πεύκων τὰ κλώνάρια,
Ἵν' αὐτοῦ Ἐρωτος τὸ πνεῦμα
Ποῦ πετάει μὲ τὰ κοντάρια.

Παρακάτω 'ς τὴν κοιλάδα
Παρετήρησα τὰ ἐρεῖπια
Ποῦ τοῦ Βάκχου, ἔτσι λένε,
Γεννηθῆκανε τὰ νήπια.

Τώρα δριδκουνται καθίσκαις,
Τώρα δριδκουνται κι' ἀμπέλαι·
Μόν' οἱ ἄνθρωποι μᾶς λείπουν
Ἄπ' τοῦ Βάκχου τὰ θεμέλια.

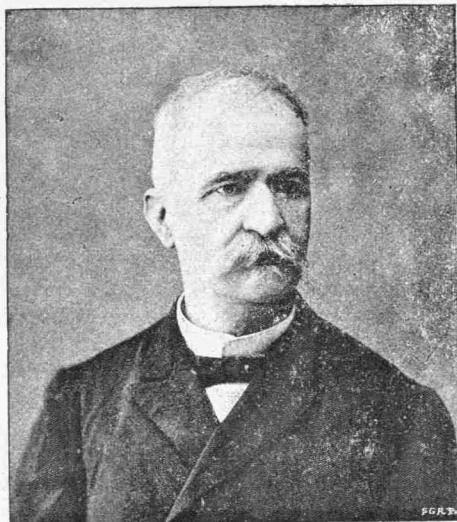
Μὰ δὲν βλέπεις πεταλούδαις
Σὰ στοιχεῖα μέσ' 'ς τ' αἶθρι,
Γύρω γύρω ποῦ πετᾶνε
Καὶ μᾶς φεύγουν ἀπ' τὸ χέρι;

Προδοχή! νὰ μὴν ταῖς βλάβῃς,
Εἶναι θεῖα τὰ ζωῦφια·
Ἡ ψυχαῖς καλῶν Ἑλλήνων
Παρισταίνονται μᾶς κρῦφια.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ.

M. L. EARLE

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κ. Κωνσταντόπουλος

Οἱ ἅπανταχοῦ ἀναγνώσται τῆς Ἑστίας ἐνδιαφέρονται βεβαίως νὰ γνωρίσωσι τὴν μορφήν τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Κωνσταντοπούλου, ἣν δημοσιεύομεν ἀνωτέρω. Ὁ ἀνὴρ εἶνε γέρον ἀκμαῖος ἐτι καὶ χαρακτῆρος ἐνεργητικοῦ· διεκρίθη δὲ ὡς νομομαθὴς καὶ ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται χρηστότατος καὶ συνετώτατος πολιτευτής. Κληθεὶς εἰς τὸ ὕψιστον ἀξίωμα τῆς πολιτείας ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ ὑπακούσας ἐξ ἀκριβοῦς φιλοπατρίας, εὐρίσκειται ἀκριβῶς νῦν εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην καθ' ἣν θὰ κριθῇ κατὰ πόσον εἶνε ἕξιός τῶν ἐπ' αὐτὸν προσδοκιῶν τοῦ ἔθνους.

— Κατὰ τὸ ἐνεστώς ἔτος ἐορτάζεται ἡ 250στὴ ἐπέτειος τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἐκκοσμοῦς ὥρολογίου.

— Κατὰ τὸ ἔτος 1891 ἀπεστάλησαν ἐντεῦθεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ταχυδρομικὰ δέματα ἐν ὧν 3,837. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἀφίχθησαν ταχυδρομικὰ δέματα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐν ὧν 15,563.

— Νέα θρησκευτικὴ ἀίρεσις ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Πολιτείᾳ ἰόβη ἀνεφάνη ἐσχάτως, ἥτις πιστεύει ὅτι ἐγεννήθη ὁ Μεσσίας ἐκεῖ πρό τινων μηνῶν ἐντὸς πτωχικοῦ οἴκου. Οἱ πιστοὶ λοιπὸν σπεύδουσιν ἵνα προσκυνήσωσιν αὐτὸν κομιζόντες καὶ θυμιάματα δῶρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ βασιλόπισ Μαρία

Ἡ βασιλόπισ Μαρία δευτερότοκος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1876.